

отъ прѣстола и го отвѣдохъ отъ палата му. Груевъ, главата на съзаклятието, назначи себѣ си за Воененъ Министръ, и главнокомандующий на Българската войска. Митрополитъ Климентъ благослови едно отъ най нискитѣ дѣла, каквито историята е нѣкога видѣла. Груевъ мислѣше, че всичката армия ще го поддържа и за това се задоволи да съобщи само съ циркулярна депеша на нѣкой командири въ по важнитѣ мѣста, извършения държавенъ превратъ. Нѣкои отговорихъ удобрително. Муткуровъ, който командироваше Пловдивската бригада телеграфира кратко „Благодаря“. Това се много хареса на Груева. Такова съгласие той не отчакваше! Той вѣрвалъ, слѣдователно, че е съвсѣмъ сигуренъ отъ къмъ Муткурова, а съ него заедно и отъ къмъ Южна България. Скоро послѣ извѣстието отъ Груева, Муткуровъ прие друга една телеграма отъ приятеля си, Ст. Стамболова, изъ В. Търново. Стамболовъ телеграфираше: *„Като прѣдсѣдател на Народното Сѣбрание, нѣма да призная новото правителство и веднага ще начина отъ тука противореволюцията. Прѣзъ отсъствието на Княза приемамъ управлението и разчитамъ на тебѣ“*. Муткуровъ отговори „благодаря“. Стамболовъ го разбра. Той познаваше приятеля си пѣ-добрѣ, отъ колкото го познавахъ измѣнниците въ София. Но Муткуровъ не скръсти рѣцѣ. До всичкитѣ му другари въ съсѣднитѣ гарнизони хвърчѣхъ депеши: *„знаете ли що е станало въ София? Мож ли да расчитамъ на Вашата вѣрност“*. По-